TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Câu chuyện hòa thượng sưởi ấm chăn bông

ISSN: 2734-9195 15:44 31/07/2024

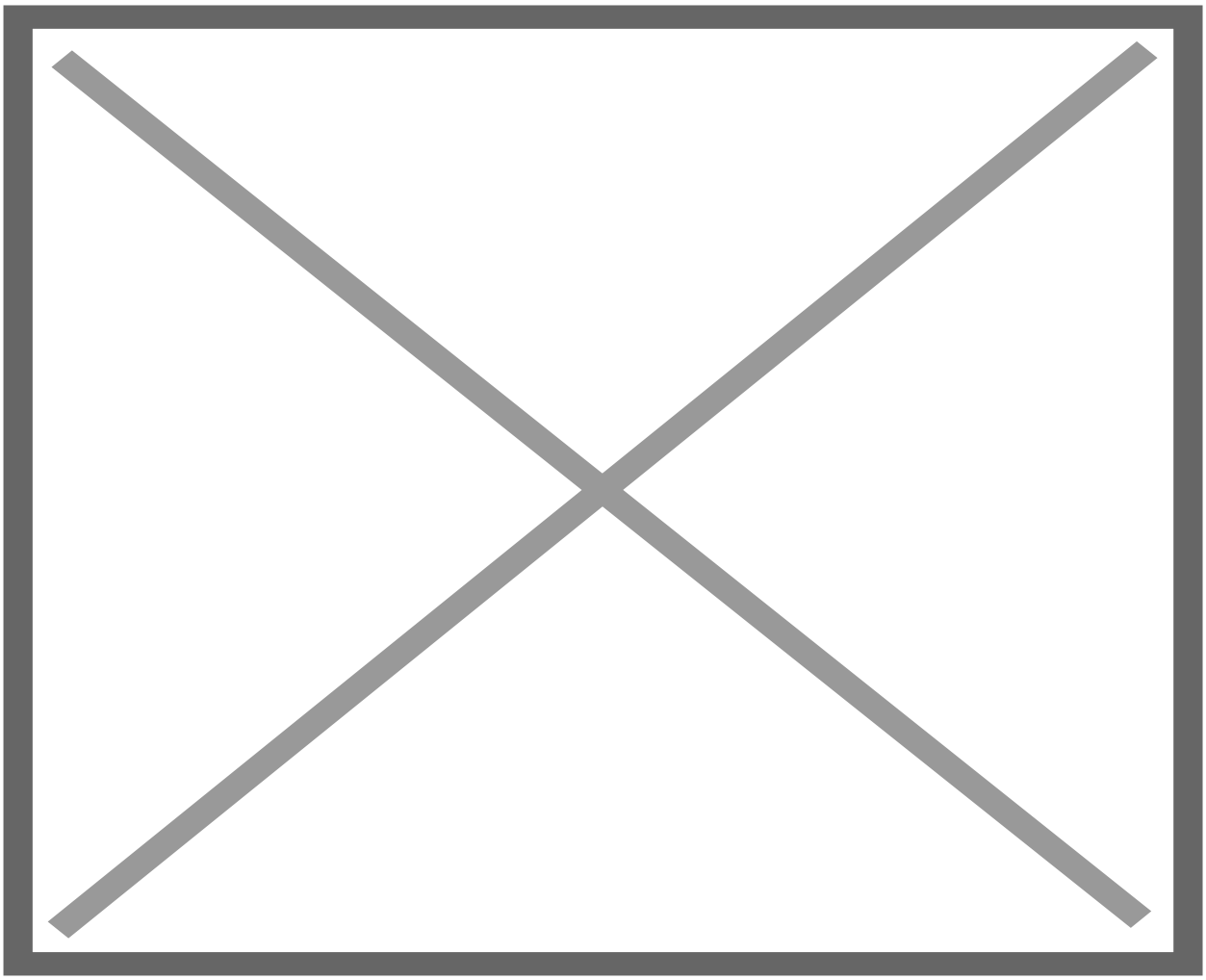
Trong bóng tối, lão hòa thượng cười khẽ: “Chúng ta là những người gõ chuông tụng kinh, chẳng khác nào người nằm trong chăn bông dày...

> **Trong bóng tối, lão hòa thượng cười khẽ: “Chúng ta là những người gõ chuông tụng kinh, chẳng khác nào người nằm trong chăn bông dày, còn chúng sinh chẳng khác nào cái chăn bông của chúng ta. Chỉ cần chúng ta một lòng hướng thiện, cái chăn bông lạnh lẽo cuối cùng sẽ được chúng ta sưởi ấm, chúng sinh - cái chăn bông - sẽ giữ ấm cho chúng ta. Chúng ta nằm trong cái chăn như thế thì không ấm sao? Chùa nghìn gian, tiếng chuông không ngớt sẽ không còn là mơ ước nữa.”**

Việt dịch: **Huệ Như**

Một tiểu hòa thượng cảm thấy bị tổn thương vì gặp khó khăn khi đi xin khất thực và đã phàn nàn với lão hòa thượng. Lão hòa thượng đã dùng cơ hội *“Ngủ đắp chăn bông”* để chỉ dạy tiểu hòa thượng rằng “*chúng ta là những người gõ chuông trong chùa, giống như người đang đắp chăn bông, và chúng sinh là cái chăn bông đó”.*

Người và chăn bông phải sưởi ấm cho nhau thì mới giữ được sự ấm áp. Tiểu hòa thượng sau khi tỉnh ngộ, khi đi xin khất thực, dù gặp lời lẽ không hay vẫn luôn lịch sự và nhã nhặn. Mười năm sau, ngôi chùa nhỏ của tiểu hòa thượng đã trở thành một ngôi đại tự đông đảo khách hành hương.

Cuộc trò chuyện giữa hai hòa thượng trong chăn ấm

Trong một ngôi chùa cũ kỹ, một tiểu hòa thượng buồn bã nói với lão hòa thượng:

“*Ngôi chùa nhỏ của chúng ta chỉ có hai người. Khi con xuống núi đi xin khất thực, người ta đều nói lời cay nghiệt, thường gọi con là hòa thượng hoang dã, tiền nhang đèn họ cho cũng rất ít. Hôm nay, khi đi khất thực, trời lạnh như thế mà chẳng ai mở cửa cho con, cơm chay con xin được cũng rất ít. Sư phụ ơi, muốn chùa Bồ Đề của chúng ta trở thành ngôi đại tự với nghìn gian và tiếng chuông không ngớt như người nói, e rằng là không thể.*”

Lão hòa thượng khoác áo cà sa, không nói gì, chỉ nhắm mắt lắng nghe. Tiểu hòa thượng cứ lẩm bẩm, cuối cùng lão hòa thượng im lặng một lúc, rồi mở mắt hỏi: “*Gió bắc thổi mạnh, ngoài trời lại băng giá, con có lạnh không?*”

Tiểu hòa thượng run rẩy nói: “*Con lạnh lắm, chân tay đều tê cứng cả rồi.*”

Lão hòa thượng nói: “*Vậy thì chúng ta ngủ sớm đi!*”

Lão hòa thượng và tiểu hòa thượng tắt đèn, chui vào chăn. Hơn một giờ sau, lão hòa thượng hỏi: “*Bây giờ con có ấm không?*”

Tiểu hòa thượng nói: “*Đương nhiên là ấm, giống như nằm dưới ánh nắng vậy.*”

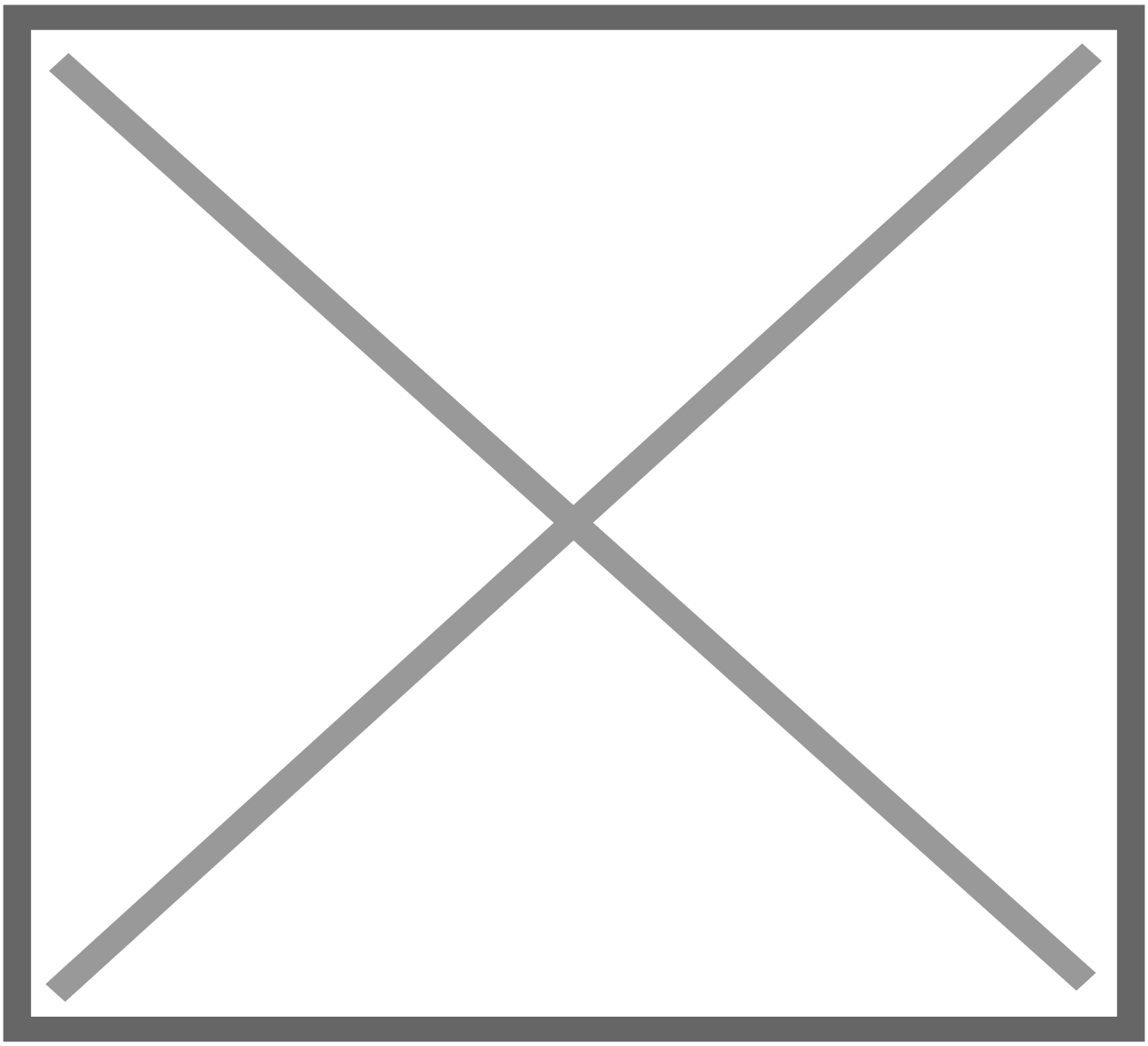
Lão hòa thượng nói: “*Chăn bông đặt trên giường lúc nào cũng lạnh, nhưng khi người nằm vào thì lại ấm lên. Con nói là chăn bông làm người ấm lên hay người làm chăn bông ấm lên?*”

Tiểu hòa thượng nghe xong, cười nói: *“Sư phụ, người thật hồ đồ, chăn bông sao có thể làm người ấm lên, tất nhiên là người làm chăn bông ấm lên.”*

Lão hòa thượng nói: *“Nếu chăn bông không thể làm chúng ta ấm lên mà phải nhờ chúng ta sưởi ấm, vậy chúng ta còn đắp chăn bông làm gì?”*

Tiểu hòa thượng nghĩ một lúc rồi nói: “*Dù chăn bông không thể làm chúng ta ấm lên, nhưng chăn bông dày có thể giữ ấm cho chúng ta, làm chúng ta ngủ trong chăn ấm áp và thoải mái.”*

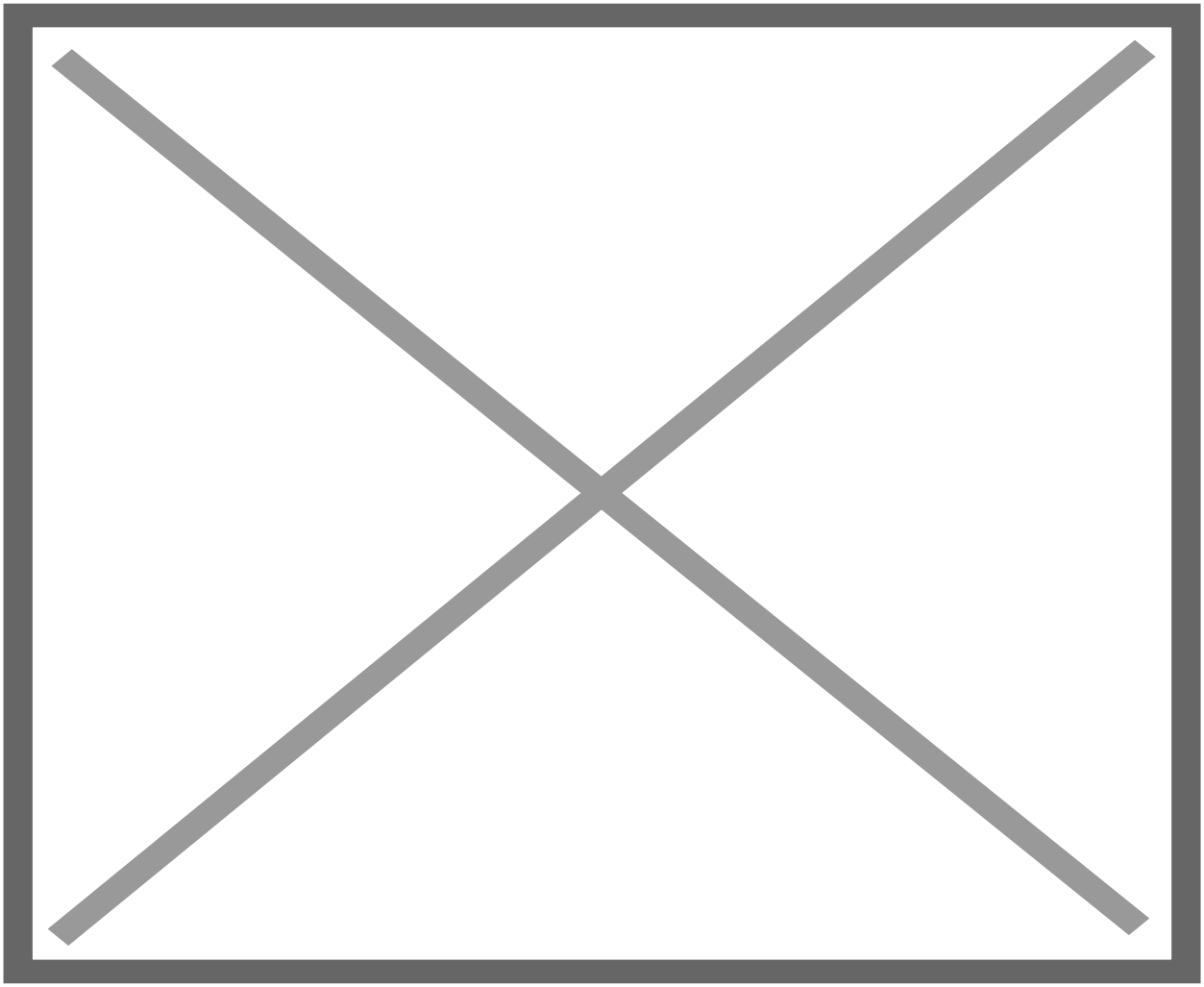
Trong bóng tối, lão hòa thượng cười khẽ: “*Chúng ta là những người gõ chuông tụng kinh, chẳng khác nào người nằm trong chăn bông dày, còn chúng sinh chẳng khác nào cái chăn bông của chúng ta. Chỉ cần chúng ta một lòng hướng thiện, cái chăn bông lạnh lẽo cuối cùng sẽ được chúng ta sưởi ấm, chúng sinh - cái chăn bông - sẽ giữ ấm cho chúng ta. Chúng ta nằm trong cái chăn như thế thì không ấm sao? Chùa nghìn gian, tiếng chuông không ngớt sẽ không còn là mơ ước nữa.”*

Tiểu hòa thượng nghe xong liền tỉnh ngộ. Từ ngày hôm sau, tiểu hòa thượng dậy sớm xuống núi xin khất thực. Dù gặp nhiều lời lẽ cay nghiệt, tiểu hòa thượng vẫn luôn nhã nhặn đối xử với mọi người.

Mười năm sau, chùa Bồ Đề đã trở thành ngôi đại tự rộng lớn, có nhiều sư tăng và khách hành hương đến không ngớt, và tiểu hòa thượng ngày nào giờ đã trở thành trụ trì.

Thực ra trên thế giới này, chúng ta đều sống trong *“chăn bông”,* người khác chính là cái chăn bông của chúng ta. Khi chúng ta dùng tâm sưởi ấm chăn bông, chăn bông cũng sẽ giữ ấm cho chúng ta. Tình yêu là sự tương hỗ, sự ấm áp cũng vậy. Hãy cố gắng trở thành người mang lại sự ấm áp, dùng trái tim chân thành mỉm cười với thế giới, truyền tải hơi ấm, thế giới cuối cùng cũng sẽ đáp lại chúng ta bằng nụ cười rạng rỡ.

Việt dịch: **Huệ Như**